

ahmet serif
izören

Hıdır Kişisel Gelişiyor

NEFES NEFESE BİR KİŞİSEL GELİŞİM KİTABI

AHMET ŞERİF İZGÖREN

Kişisel Gelişim Serisi 10

Bireysel ve Toplumsal Gelişim Serisi 10

Hıdır Kişisel Gelişiyor®

Ahmet Şerif İzgören

Editör / Gaye Dinçel

Çizimler / Ahmet Şerif İzgören

Mizanpaj / Yüksel Ünsal

Kapak Tasarım / Chess Tasarım

Yayın Ekibi / Çiğdem Karaca, Demet Kurtbaş, Demet Uyar, Gülderen Çopur,
Merve Dinar, Murat Öcal, Songül Düzgün, Tuncay Kızılaslan, Zafer Akta

1. Basım Haziran 2006 • 25-26. Basım Ekim 2014

ISBN / 978-975-6093-19-1

Elma Yayınevi / Aziziye Mah. Portakal Çiçeği Sok.

No: 37/7 Çankaya/Ankara

Yayıncı Sertifika No / 12437

Basımevi / Sözkesen Matbaacılık Ticaret Ltd. Şti.

Matbaacılar Sitesi 558. Sk. No:41 İvedik, Yenimahalle/Ankara

Matbaa Sertifika No / 13268

Her türlü kitap talebinizi temsilciliklerimizden,

www.elmayayinevi.com adresimizden, telefon veya faks aracılığıyla

yayınevimizden yapabilirsiniz. Kitaplarımızla ilgili görüşlerinizi

www.elmayayinevi.com adresindeki web sitemizde belirtebilirsiniz.

ELMA YAYINEVİ®

Kitabın tüm yayın hakları ELMA YAYINEVİ®'ne aittir. Yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen

alıntı yapılamaz, kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Türkiye'de basılmıştır.

"ELMA", AKADEMİ ARTI YAY. AŞ'nin bir markasıdır.

Copyright © 2006, ELMA Publishing House

temsilciliklerimiz

Akdeniz Bölgesi / CDR Eğitim ve Danışmanlık • Gökçe Ateş • Tel: (242) 247 72 72 • gokceates@izgorenakademi.com

Bursa / MGK Eğitim Hizmetleri • Özlem Erbaşlar • Tel: (224) 243 99 15 • ozlemerbaslar@izgorenakademi.com

Kayseri / OAG Eğitim Danışmanlık • Gökçen Acuner • Tel: (352) 234 17 18 • gokcenacuner@izgorenakademi.com

Kocaeli / Özel Batı Karadeniz Eğitim Danışmanlık • Yasemin Kaya • Tel: (262) 319 02 00 • yaseminkaya@izgorenakademi.com

Samsun / Karadeniz Eğitim Danışmanlık • Salih Özgür • Tel: (362) 431 34 36 • karadeniz@izgorenakademi.com

Hayat Amacımız

Daha eğitilmiş ve
daha çok okuyan bir
ülke için çalışıyoruz.

Gelecek Hayalimiz

Alanımızda
Türkiye'nin en saygı
duyulan kurumu
olacağız.

Değerlerimiz

Dürüstlük
İş Kalitesi
Girişimcilik
Hoşgörü
Yurt Sevgisi

İÇİNDEKİLER

Beyaz Şahin	9
Kahve Milleti	13
Mektup	17
“Ev”de	21
Nazar Etme Ne Olur.....	25
Yeni Bir Adım	29
Gücü Fark Etmek	33
Değişim Başlıyor	37
Hadi Gidiyoruz	45
Şeytanların Dünyasına Adım	51
Değiş Tonton.....	59
Mükemmel Bir Sunuş.....	69
Hıdır İmgeliyor	75
Hıdır Bekliyor	83
Gücü Toplamak.....	89
Ateş Üstünde Yürümek	95
Hıdır Uyanıyor	105
Evdeki Bilge.....	113
Yolculuk.....	119
Büyü Dünyası	135
Bilgeyle Randevu	141
Nihayet	153
Sonsöz	165

Ortaokuldayım.

Çelebi Mehmet Ortaokulu, Bursa.

Yıl 1978.

*En korktuğum ders İngilizce. Nasıl da dağınmışım!
Öğretmen, “Yarın defterlerinizi kontrol edeceğim” dedi.
Eve gittim; İngilizce defterim yok. Ara tara yok! Ertesi gün
“1” alacağım. Ablam durumu öğrenince, boş bir defter
buldu. Tüm dönemin ödevlerini gece geç saate kadar
yaptı. Sabah okula tamamlanmış bir defterle gittim.
Hayatımın her döneminde dünyanın en iyi ablası vardı:
Kıvrık saçlı, pırıl pırıl gözlü, iyi kalpli ve çalışkan.
Sen benim hayatta başıma gelen en iyi şeylerden birisin.
Omuzuma konmuş en renkli uğur böceğisin.
O akşam çocuk kalbimle öyle korkmuştum ki; emin ol,
hiçbir şey o yazdığın defterin yerini tutamaz.
Yine de senin için bir kitap yazdım.
Seni hep çok seveceğim ve her duamda “İyi ki bir ablam
var, Allahım çok çok sağ ol” diyeceğim.
Tanıdığım en örnek uğur böceğine;
Ablam Bengül’e...*

Şerif

Şubat 2005

Ankara

Çoğu kimsenin ancak düşleyebileceği her şeyi elde etti: Yıldızlara varan mesleki şöhret ile yedi basamaklı bir gelir, ünlülerin tercih ettiği bir semtte olağanüstü bir malikâne.*

BEYAZ ŞAHİN

Hava biraz kapalıydı, neredeyse yağmak üzereydi. Hıdır Azgören, 42 yaşında bir devlet memuruydu. Bakanlığa baktığınızda onun kadar düzenli, disiplinli, işini mevzuatına göre yapan başka bir memur göremezdiniz.

Beş takım elbisesi her zaman jilet gibi ütülüydü. Hafta içi her gün birisini giyerdi; günleri de belliydi. Dördü koyu renk lacivert ve siyaha yakın renkteyken, tek kahverengi takımını cuma günleri giyerdi. Kıyafetlerinin hepsi markasızdı ve hepsini eniştesi Zinnur Barışık'ın, Barışık Mefruşat mağazasından, maliyet fiyatına taksitle almıştı. Disiplini ve mevzuata hâkimiyeti bakanlıkta herkesçe bilinmesine rağmen, 42 yaşında hâlâ sıradan bir görevdeydi.

* Sharma, Robin S. *Ferrari'sini Satan Bilge*. İstanbul: GOA, 2005. s.18.

Yazarın notu: Bölüm başlarındaki tüm italik bölümler Robin Sharma'nın 1997 yılında yazdığı, bizde 2005 yılında basılan ve 300.000 adet civarında satan, *Ferrari'sini Satan Bilge* kitabından alınmıştır.

Oysa devlet mevzuatından hiç anlamayan sürüyle adam, daire başkanı, müsteşar, genel müdür yardımcısı, şef gibi görevlere gelmişti.

Aslında bu görevlere gelenler genelde iki-üç yıl görevde kalıyor, sonra hükümet değiştiğinde görevden alınıyor, yeni gelen hükümet yanlıları bu makamları dolduruyordu.

Hıdır Azgören'in hiç politik görüşü olmamıştı. Tek bir beklentisi vardı, en azından şef olabilmek.

Bir gün eve "Ben şef oldum!" diyerek girmek için yapamayacağı yoktu doğrusu. Bu yüzden dil öğrenmek için çok çaba gösteriyordu. KPDS'ye her sene hazırlanıyor, hep baraja yakın bir puanda kalıyordu. En son 66 almıştı. Bu sene dört puan daha alırsa gelsin dil tazminatı, gelsin şeflik.

Bugüne kadarki tek başarısı, Milliyet Pazarlama'dan dört yıl taksitle aldığı, 91 model beyaz Şahin arabaydı.

Belki burada biraz mola vermemiz gerekecek. Beyaz Şahin derken, üzerindeki her şeyi orijinal, 14 yıl içinde boyasında hiç çizik olmayan, 1.6 motor ve 7.000 km'de bir arabadan bahsediyoruz.

Hıdır, akşam eve gelir gelmez apartmanın arka bahçe-sindeki kömürlüğe iner, arabasına şöyle bir dokunurdu; sonra özenle kapıyı açar, arabayı bir dakika çalıştırır, kömürlükten dışarı bir çıkarır, ardından sağ kolunu geriye atar, aracı geri geri kömürlüğe sokardı. Kömürlük dediğimize bakmayın, bayağı bir garaj olmuştu. Tamir kitle-ri, bembeyaz boyalı bir duvar, duvarda arabayla, eşiyile

ve ufaklıkla çekilmiş fotoğraflar... Fotoğraflar neredeyse iki yıl arayla çekilmiş altı taneydi. İlk fotoğraflar, evlilik, arabanın alınışı, eşiyle, gülümseme dolu, çiçek, elma kokulu fotoğraflar.

Son yıllara doğru gülümsemeler daha azdı. Sadece kızları Nisan'ın gülümsediğini fark etti. Bir de son dört yıldır hiç fotoğraf çektirmediklerini. Yüksek sesle:

– Yeni fotoğrafın zamanı geldi, dedi.

Kömürlüğü kilitledi.

Eve doğru yürüdü, kapıcı Ferhat Efendi'yle selamlaştılar.

İlginç adamdı Ferhat Efendi, ona belki ileride değiniriz.

Gece geç saatlerde kentin ık restoranlarına seksi geç modellerle yaptığı ziyaretler veya “yıkım ekibi” olarak adlandırdığı gürültücü bir borsacılar grubuyla pervasız içki kaçamakları firmada efsane haline gelmişti.*

KAHVE MİLLETİ

Evin zilini çaldı. Kapının açılmasıyla birlikte mis gibi bir yemek kokusuyla birlikte badem gözlü kızının yüzü göründü.

Eğildi, sarıldılar.

- Annen nerede?
- Yemek yapıyor, Şef !

Bu onun lakabıydı. Önce, kahvede söylemeye başlamış şef olmak istediğini bilen arkadaşları. Galiba ilk Deniz takmıştı bu lakabı, o da ona Dino dediği için.

Belki de Musti, her neyse.

Eşi mutfaktaydı.

- Hanım ben bir saatliğine kahvedeyim!

Kızına sıkıca sarıldı:

* *Ferrari'sini Satan Bilge*; s.16.

– Ödevlerini tamamla, yemekten sonra sohbet eder, şakalaşırız.

– Baba sen söylemesen ödevleri yapmayacaktım.

Gülüştüler, gerçekten çalışkan bir çocuktü. Hıdır Azgören'i hayata en sıkı bağlayan varlık; minik kızı.

Kahveden içeri girdi, okey oynayan ekipten toplu bir ses yükseldi.

– Ve Aleykümselam.

– Selamünaleyküm.

Ali Mahmut, Musti, Dino, Ahmedürey taş oynarlarken, Şinasi onların eline konuşuyordu.

– Kırmızı üçlüyü atmayacaktın. Seriyeye gitsen şimdiye bitmiştin gibi laflar ediyordu.

Mustafa: Abi bu kadar biliyorsan gel bir kere de sen oyna.

Şinasi: Ben oynamam oğlum. Boşa vakit.

Ahmedürey: Abi ne boşa vakti. Sen her akşam aynı vakti bizi seyrederek geçiriyorsun zaten.

Şinasi: Ben oynamam oğlum. Dino'yu taşlasana, adam tek taş döñüyor bitecek şimdi.

Toplu bir “Allah Allah” sesi.

– Oğlum konuşmasana elimize!

– Tamam tamam.

Hıdır köşeye doğru süzüldü. Ali oradaydı. Ali Kuyumcu. Hem hemşerisiydi hem de çok iyi arkadaşı.

- Bana da getirdin mi?
- Tabii, hiç unutmuyum?

Zuladan bir *Teksas-Tommiks* çıkardı Ali ve Hıdır'a uzattı.

- Vaay Zagor ha!
- Zagor Te-nay, dedi Ali; Baltalı İlah!
- Nasıl da bilirsin sevdiğimi. Sen ne okuyorsun?
- *Killing* tabii.

İkisi kitaplara gömüldüler.

Kahveci Şahin İpek çayları dağıtmaya başladı. Bir yandan da,

- İçmeyin oğlum bu çayları, bitki çayı için, daha yararlı, diye söyleniyordu.

Deniz, Şahin'e: Ağabey ya bu kahvenin adı ne biçim bir şey, böyle kahvehane adı olur mu? Ne demek ağabey?

- Biraz kitap okursan öğrenirsin ne demek olduğunu cahil.

Ahmedürey: Abi bir çay ısmarlayayım da söyle Allah aşkına şu kahvenin adı ne anlama geliyor. Dordor mu ne? Yıllardır çözemedik abi.

- Önce adını doğru öğren cahil!

Çıkışta Şino yanaştı: Şef, yarın bir bakalım senin arabaya ha?

- Tabii aslanım şeref verirsin.

Kişisel gelişim için kişisel, mesleki hatta spiritüel anlamda olsun bir başarısızlık yaşamamanın gerekliliğini kavradım.*

MEKTUP

Ertesi gün işe gittiğinde masanın üzerinde sarı bir zarf buldu. Heyecanla titredi.

Sakin bu, o yazı olmasındı.

Şimdi açacaktı ve “Şef oldunuz” imza, bilmem ne amiri; “onay” daire başkanı; “olur” genel müdür.

Zarfı aldı bir yutkundü. Tam açacakken durdu. Ya şimdi açtığına bayılırsa ya da çılgılık atarsa? Odadakiler yıllarca dalga geçerlerdi.

Zarfı cebine gizlice koydu, karşı masadaki Ayşegül Hanım’la göz göze geldiler. Daha doğrusu Ayşegül Hanım’ın hiç işi olmadığından gözü devamlı geliyordu da, Hıdır’ın göz onun gözü üstüne yerleşti. Hemen gözünü kaçırdı.

“En iyisi tuvalete gideyim, orada açayım, çılgılık atarsam orada atarım” diye düşündü.

* Ferrari’sini Satan Bilge; s. 28.

– Zehra Hanım mektup açacağınızı alabilir miyim?

– Niye kii?

Yuh! “Niye kii?” Abi bu soruya, bu soru mu sorulur? Mektup açacağınızı alabilir miyim? Niye ki? “Ki”yi de niye uzatıyorsa.

– Eğer manevi değeri varsa almayayım Zehra Hanım?

– Al kız meraktan sorduydum.

– Zehra Hanım bana “kız” demeyin lütfen.

Odadaki tüm hanımlar gülüştü.

Mektup açacağını aldı, odadan bir kum yengeci kadar sessiz çıkarken askılığa çarptı. “Gümbürt!” diye bir ses, askılık yerde.

Sekiz kişilik odadaki yedi hanım bağırsarak gülmeye başladılar.

– Ben kaldırayım bir saniye.

“Sen kaldıramazsın, dur biz kaldırırız” dedi kızlardan birisi. Hepsi höykürdüler.

Hıdır kendini dışarı attı.

“Allahım niye ben? Bu Zehra Hanım bile şef olduktan sonra ben niye olamıyorum? Hem bizim dairede niye hiç erkek yok? Niye niye?”

Tuvaletin kapısını açtı; iyi, kimse yok. Hemen bir kabine girdi. Mektubu ve parlak renkli mektup açacağını çıkardı. Gümüş açacağa şöyle bir baktı. Küçük bir fabrika aç-